

Sygn. akt XXI Pa 135/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Czyżewska (spr.)
Sędziowie:	SO Grzegorz Kochan SO Małgorzata Kosicka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marlena Skonieczna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 21 października 2016 roku sygn. akt VII P 609/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXI Pa 135/17

UZASADNIENIE

1. *stanowiska stron*

M. K. wniósł w pozwie o zasądzenie od (...) S.A. w W., na podstawie art. 45 k.p., odszkodowania w kwocie 27.150,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, tytułem bezzasadnego wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony.

(...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

2. *wyrok Sądu I instancji*

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 21 października 2016 r. zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz M. K. następujące kwoty: 27.150,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę z odsetkami ustawowymi biegnącymi od 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a także wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 9.050,00 zł.

3. ustalenia stanu faktycznego Sądu Rejonowego

Powód był zatrudniony przez stronę pozwaną od 1 lutego 2012 r. na podstawie umowy o pracę, na czas nieokreślony, na stanowisku kierownika Wydziału (...) w pełnym wymiarze czasu pracy.

Następnie strona pozwana pismem z 29 marca 2013 r. powierzyła powodowi od 1 kwietnia 2013 r. stanowisko zastępcy dyrektora Biura (...).

Porozumieniem stron w sprawie zmiany warunków umowy o pracę, zawartym 19 maja 2014 r., strony ustaliły, że od 1 stycznia 2015 r. powód, w ramach umowy o pracę na czas nieokreślony, będzie zatrudniony na stanowisku zastępcy dyrektora (grupa zawodowa: techniczno-inżynierska) i tak faktycznie się stało i powód na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony został zastępcą Dyrektora Biura (...).

10 lutego 2016 r. strona pozwana doręczyła powodowi pismo z tej daty podpisane przez Prezesa Zarządu - Redaktora Naczelnego strony pozwanej. Pismo to informowało powoda jedynie o tym, że Zarząd (...) S.A. 9 lutego 2016 r. podjął decyzję o odwołaniu powoda z dniem 10 lutego 2016 r. ze stanowiska zastępcy Dyrektora Biura (...). Pismo to nic więcej nie zawierało i nie wskazywało, czy i gdzie się można od niego odwołać.

Następnie 5 kwietnia 2016 r. doręczono powodowi pismo z 4 kwietnia 2016 r. o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę zawartej 1 lutego 2012 r. na czas nieokreślony, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, i że rozwiązanie umowy o pracę nastąpi 31 lipca 2016 r. W piśmie tym wskazano, że przyczyną rozwiązania umowy jest utrata zaufania pracodawcy do powoda i wymieniono w nim szereg przykładów, które spowodowały utratę tego zaufania i w piśmie tym zawarto informację o sposobie i terminie odwołania się od niego.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie: akt osobowych powoda, załączników do pozwu (k. 11-21), załączników do odpowiedzi na pozew (k. 53-290), załączników do pisma strony pozwanej z 24 sierpnia 2016r. (k. 298-304).

4. ocena prawna Sądu I instancji

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo powoda jest uzasadnione.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód 10 lutego 2016 r. był zatrudniony na stanowisku zastępcy Dyrektora Biura (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, a nie na podstawie powołania, i tym samym strona pozwana pismem z 10 lutego 2016 r. nie miała podstaw do odwołania powoda z tego stanowiska, bez zachowania okresu wypowiedzenia

Tym samym pismo z 10 lutego 2016 r. należy traktować jako rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, z naruszeniem art. 30 § 4 k.p., gdyż nie podano powodowi przyczyn tej decyzji pracodawcy, a skoro strona pozwana nie uchyliła się skutecznie od oświadczenia woli zawartego w tym piśmie lub nie uzyskała zgody powoda na jego cofnięcie, a brak jakichkolwiek sygnałów stron w tym zakresie i wniosków dowodowych na te okoliczności, to roszczenie powoda jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 56 § 1 k.p. i art. 58 k.p. w wysokości wynagrodzenia za okres trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy wskazał nadto, że przyjmując, że pismo z 10 lutego 2016 r. nie jest rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, to może być potraktowane jedynie jako wypowiedzenie umowy o pracę, ze zwolnieniem powoda od

świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia. Sąd Rejonowy wskazał nadto, że i tak pismo to jest obciążone tą samą wadą, to jest brakiem uzasadnienia, brak w nim również okresu wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy wskazał także, że nawet gdyby przyjąć, że powód był powołany na stanowisko zastępcy Dyrektora i tak było w dacie 10 lutego 2016 r. (a zdaniem Sądu Rejonowego tak nie było), to po odwołaniu pismem z 10 lutego 2016 r., powód powinien powrócić na stanowisko Kierownika Wydziału (...) i dalej pracować, bo wypowiedzenie z 4 kwietnia 2016 r., jak wynika z oświadczenia pełnomocnika strony pozwanej, byłoby bezskuteczne, gdyż dotyczyło stanowiska zastępcy dyrektora Biura (...).

Nadto pismo strony pozwanej z 4 kwietnia 2016 r. nie może być uznane jako prawidłowe wypowiedzenie umowy o pracę po doręczeniu powodowi 10 lutego 2016 r. pisma o odwołaniu go w trybie natychmiastowym z zajmowanego stanowiska. Co najwyżej pismo to może być potraktowane jako wskazanie okresu wypowiedzenia, skoro go nie wskazywało pismo z 10 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy uznał zatem, że roszczenie powoda jest uzasadnione.

5. apelacja pozwanej (...) S.A w W.

Pozwana (...) S.A. w W. zaskarżyła powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez błędne jego zastosowanie polegające na dokonaniu błędnej wykładni oświadczeń woli strony pozwanej z pisma z 10 lutego 2016 r. poprzez uznanie, iż wolą strony pozwanej było rozwiązanie stosunku pracy z powodem, podczas gdy pozwana dopiero pismem z 4 kwietnia 2016 r. miała na celu rozwiązanie umowy o pracę z powodem, co dodatkowo potwierdza okoliczność, że wypowiedzenie umowy to jednostronne oświadczenie woli (w tym wypadku pozwanej); powód zajmował wysokie stanowisko kierownicze, a wielość i waga zarzucanych powodowi nieprawidłowości, tj. rażące narażanie interesów spółki, bez wątpienia uzasadniały odsunięcie powoda od wykonywanych przez niego dotychczas obowiązków;

2) naruszenia przepisów prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

a. nierozpoznania istoty sprawy, gdyż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdyż nie ma sporu, między; stronami co do zamiaru i woli strony pozwanej z pisma z 10 lutego 2016 r., a zasadność rozwiązania umowy o pracę pismem z 4 kwietnia 2016 r., tym samym Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, że istnieje przesłanka formalnoprawna, uprawniająca Sąd I instancji do niebadania merytorycznych przestanków rozwiązania; umowy o pracę z powodem;

b. nierozpoznania istoty sprawy poprzez zaniechanie zbadania materialnej podstawy żądania oraz merytorycznych zarzutów strony pozwanej, nie uwzględniając (nie rozważając) wszystkich zarzutów strony pozwanej dotyczących kwestii faktycznych oraz prawnych rzutujących na zasadność rozwiązania stosunku pracy z powodem, a tym samym na zasadność roszczenia powoda w tym m.in. świadczenia pracy przez powoda po 10 lutego 2016 r. oraz pobieranie wynagrodzenia za pracę przez powoda;

c. art. 231 k.p.c. poprzez uznanie, że pismo doręczone powodowi 10 lutego 2016 r. jest oświadczeniem woli strony pozwanej o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez okresu wypowiedzenia z tym dniem i bez wskazania na piśmie przyczyn rozwiązania stosunku pracy, pomimo że stosowanie domniemania faktycznego wchodzi w rachubę tylko w braku bezpośrednich środków dowodowych, a w niniejszej sprawie istnieją bezpośrednie dowody jednoznacznie wskazujące o rozwiązaniu stosunku pracy pismem z 4 kwietnia 2016 r.;

d. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez czynienie dowolnych ustaleń faktycznych w sprzeczności z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i w konsekwencji tego przyjęcie, że pozwana pismem doręczonym powodowi 10 lutego 2016 r. rozwiązała z powodem umowę o pracę bez okresu wypowiedzenia i bez wskazania przyczyny rozwiązania umowy o pracę, kiedy to analiza dokumentów (w tym w szczególności pisma z 4 kwietnia 2016 r.), ocenianych zgodnie z

zasadami logiki i doświadczenia życiowego, winna prowadzić do wniosku, że pozwana rozwiązała skutecznie i zgodnie z prawem stosunek pracy z powodem pismem z 4 kwietnia 2016 r., a w konsekwencji tego naruszenie art. 30 § 4 k.p. poprzez uznanie, że pozwana nie wskazała w piśmie rozwiązującym umowę o pracę z powodem przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy o pracę;

e. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcia, iż zgłoszone przez stronę pozwaną wnioski dowodowe nie są dowodami istotnymi w sprawie, pomimo że zmierzały one do ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności, w tym w szczególności przesłanek stanowiących podstawy rozwiązania umowy o pracę z Powodem, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego niniejszej sprawy;

f. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 224 k.p.c. przez przedwczesne zamknięcie rozprawy mimo niedostatecznego wyjaśnienia sprawy;

g. art. 236 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wydania formalnego postanowienia o dopuszczeniu czeki dowodów, na których Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie oraz powołanie się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku na dowody, które nie zostały formalnie dopuszczone i przeprowadzone w toku rozprawy, tj. wszelkie dokumenty, na które Sąd I instancji powołał się w treści uzasadnienia do wyroku;

h. art. 316 § 1 k.p.c. przez błędne zastosowanie, polegające na pominięciu okoliczności faktycznych istniejących w chwili zamknięcia rozprawy, w tym w szczególności rozwiązania stosunku pracy z Powodem pismem z 4 kwietnia 2016 r., istnienia uzasadnionych przyczyn rozwiązania stosunku pracy z powodem.

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego) mający wpływ na jego treść polegający na:

a. błędnym przyjęciu, że powód nie mógł być odwołany z zajmowanego stanowiska, podczas gdy z treści pism stron, jednoznacznie wynika, że powoda tylko odsunięto 10 lutego 2016 r. od wykonywania zadań w ramach stanowiska Dyrektora Biura (...);

b. błędnym przyjęciu, że pismem z 10 lutego 2016 r. rozwiązano z powodem stosunek pracy, podczas gdy po 10 lutym 2016 r. powód nie tylko świadczył dalej pracę ale również pobierał stosowne wynagrodzenie.

W związku z przedstawionymi zarzutami wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, orzeczenie: o zwrocie kwoty 9.050,00 zł, w stosunku do której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, oraz zasądzenie kosztów postępowania.

6. odpowiedź na apelację

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu.

7. ocena prawna Sądu Okręgowego

Zawarty w apelacji pozwanej wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania okazał się zasadny. Nie ulega bowiem wątpliwości, że nie została w sprawie rozpoznana jej istota, a tym samym spełnione zostały przesłanki do wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego określone w art. 386 § 4 k.p.c., zgodnie z którym poza wypadkami określonymi w § 2 i § 3 sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania istoty sprawy albo, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Przechodząc do kwestii nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy, wskazać należy, że kodeks postępowania cywilnego posługuje się pojęciem „istota sprawy” w wielu miejscach i w różnych kontekstach normatywnych. Niemniej jednak ilekroć ustawodawca odwołuje się do pojęcia „istota sprawy” zawsze nawiązuje do jej meritum, a więc do tych czynników postępowania, które warunkują orzeczenia o istocie żądań i twierdzeń

stron. Przeważnie ustawodawca czyni to zresztą w celu odróżnienia zagadnień merytorycznych od kwestii czysto procesowych (formalnych, incydentalnych, wypadkowych), co ma, oczywiście doniosłe znaczenie zarówno dla samej regulacji, jak i dla toku postępowania (jego skutków, doboru środków zaskarżenia, itd.). Używając pojęcia „istota sprawy” w art. 386 § 4 k.p.c., ustawodawca pozostaje konsekwentny, gdyż tu także chodzi o materialny aspekt sporu. Rzecz jednak w tym, że w unormowaniu tym ustawodawca łączy to pojęcie, czego nie czyni w innych miejscach, z pojęciem „rozpoznanie”. (...) zaś, to mówiąc najogólniej rozważenie oraz ocena poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, a w konsekwencji załatwienie sprawy w sposób merytoryczny lub formalny, w zależności od okoliczności i procesowych uwarunkowań konkretnej sprawy. W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, iż „rozpoznanie istoty sprawy” jest pojęciem węższym niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy w ogóle, jak też, że nie może być utożsamiane, ani kojarzone z rozpoznaniem tylko kwestii formalnoprawnych. Mianowicie może ono oznaczać wyłącznie zbadanie materialnej (istotnej) podstawy żądania pozwu oraz, ewentualnie, merytorycznych zarzutów pozwanego. Zatem, a contrario, nierozpoznanie istoty sprawy to zaniechanie przez sąd tego właśnie badania (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999/1/22). Stąd też do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sąd I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, np. bezpodstawnie przyjmując, iż istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (np: wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003/3/36, wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 1998 r. II CKN 897/97, OSNC 1999/1/22, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, LEX nr 496453).

Reasumując, należało zatem stwierdzić, że zgodnie z wolą ustawodawcy istotę sprawy trzeba rozumieć jako jej kwintesencję, sedno dochodzonego pozwem roszczenia. Pojęcie to, o którym mowa w powołanym już wyżej art. 386 § 4 k.p.c. dotyczy przeto jej aspektu materialnego i w tej jedynie płaszczyźnie może być oceniany zarzut jej nierozpoznania. Mianowicie sytuacja taka będzie zachodzić przede wszystkim wówczas, gdy sąd nie zbadał podstawy materialnej pozwu, czyli zgłoszonego roszczenia oraz, ewentualnie, merytorycznych zarzutów pozwanego. Stąd też oceny, czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu, zarzutów pozwanym i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w kontekście materialnoprawnych zarzutów zgłoszonych przez pozwanego. Oczywiście, co należy zaakcentować, zupełnie obojętna jest przyczyna owego zaniechania, może więc tkwić zarówno w pasywności sądu, jak i w błędnym przyjęciu przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie.

Zdaniem tut. Sądu z przedmiotowym zaniechaniem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Jak wynika z akt sprawy powód wniósł odwołanie od wypowiedzenia złożonego mu przez pracodawcę 5 kwietnia 2016 r. Z kolei Sąd Rejonowy z niezrozumiałych przyczyn przyjął, że stosunek pracy między stronami został rozwiązany na mocy oświadczenia pracodawcy z 10 lutego 2016 r., na podstawie którego pracodawca odwołała powoda ze stanowiska zastępcy Dyrektora Biura (...). Jednakże w toku postępowania żadna ze stron, nawet powód, nie wskazywała, aby oświadczenie z 10 lutego 2016 r. miało doprowadzić do rozwiązania umowy o pracę.

Przede wszystkim powód w toku całego postępowania wskazywał, że to oświadczenie z 5 kwietnia 2016 r. stanowiło podstawę rozwiązania z nim umowy o pracę, zresztą tylko od tego oświadczenia złożył odwołanie, w którego treści odnosi się do wskazanych przez pracodawcę przyczyn wypowiedzenia. Ponadto powód nawet w treści odpowiedzi na apelację wskazuje, że nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego, gdyż oświadczenie z 10 lutego 2016 r. nie miało na celu rozwiązanie z nim umowy o pracę, a jedynie doprowadziło do zmiany warunków pracy, na co powód wyraził zgodę.

Dodatkowo również chronologia zdarzeń potwierdza, że oświadczenie z 10 lutego 2016 r. nie spowodowało rozwiązania z powodem umowy o pracę. Powód bowiem w dalszym ciągu po 10 lutego pracował na rzecz pozwanego np. 11 lutego przekazał swoje obowiązki nowemu zastępcy dyrektora. Pozwany z kolei pismami z 10 lutego 2016 r. zwrócił się do organizacji związkowych, prosząc o informacje, czy powód jest któregoś członkiem lub pozostaje pod ochroną i wskazując, że zamierza rozwiązać z powodem umowę o pracę. Następnie pozwana 5 kwietnia 2016 r. wypowiedziała powodowi umowę o pracę i dopiero od tego dnia zarówno powód, jak i pozwana uznawały, że powód

jest w okresie wypowiedzenia. Powód wykorzystał zaległy oraz bieżący urlop oraz został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy. Powód wykonał ww. polecenia pracodawcy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że stosunek pracy powoda nie został rozwiązany oświadczeniem z 10 lutego 2016 r. Żadna ze stron swoim zachowaniem nie potwierdziła, aby taki był cel tegoż oświadczenia. Powód w dalszym ciągu zachowywał się, jak pracownik, a pozwana w dalszym ciągu korzystała z przymiotów pracodawcy. Strony zgodnie zaakceptowały, że oświadczenie z 10 lutego 2016 r. nie miało skutku rozwiązującego umowę o pracę. Dopiero oświadczenie pracodawcy z 5 kwietnia 2016 r. skutek ten odniosło, co zresztą jest widoczne w realiach niniejszej sprawy, gdyż to od tego oświadczenia powód się odwołał.

Zatem z ww. powodów Sąd Okręgowy nie mógł zaakceptować stanowiska zaprezentowanego przez Sąd Rejonowy. Podejście Sądu Rejonowego było bowiem nielogiczne i pozostawało sprzeczne z chronologią zdarzeń i zgodnym zamiarem stron.

Sąd Okręgowy wskazuje również, że nie może ulegać wątpliwości, że prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez sąd rozpoznający sprawę dwóch naczelnych obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami procesowymi oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Warunki te w niniejszej sprawie nie zostały jednak spełnione. Sąd Rejonowy naruszył bowiem przepisy procesowe regulujące postępowanie dowodowe, w wyniku czego dokonał ustaleń w oparciu o materiał, który nie został w sposób prawidłowy zgromadzony, oddalając jednocześnie wnioski dowodowe zaferowane przez strony, bez których niniejsze postępowanie nie mogło zostać rozstrzygnięte.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy złożone powodowi wypowiedzenie z 5 kwietnia 2016 r. odpowiada prawu. Z kolei Sąd Rejonowy nie poczynił w zakresie zasadności wypowiedzenia, spełnienia przez pozwaną warunków formalnych wypowiedzenia, czy też prawdziwości przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu, jakichkolwiek ustaleń. Dodatkowo Sąd Rejonowy oddalił wszystkie wnioski stron o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków, których przeprowadzenie było uzasadnione i konieczne do rozstrzygnięcia niniejszego postępowania.

Z podanych wyżej względów zaskarżony wyrok nie pozwalał na merytoryczną kontrolę przez Sąd Okręgowy. Omówione uchybienia w zakresie postępowania dowodowego oraz podstaw wyrokowania powodują, że wyrok został wydany bez wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy mających znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Niezasadne w okolicznościach sprawy pominięcie wniosków dowodowych powołanych przez strony prowadziło w konsekwencji do niedokonania ustaleń koniecznych do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami i uniemożliwia merytoryczne rozstrzygnięcie na tym etapie postępowania.

Stosownie do przepisu art. 386 § 4 k.p.c. w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Brzmienie tego przepisu wskazuje na to, iż nie zachodzi obowiązek prowadzenia przez sąd drugiej instancji postępowania dowodowego zmierzającego do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał rozważenia poddanych przez strony pod osąd żądań i twierdzeń, jak również, gdy pominął mogące mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowody zawnioskowane przez strony dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Konieczne staje się wówczas wydanie orzeczenia kasatoryjnego przewidzianego, ponieważ przeprowadzenie postępowania dowodowego przez sąd odwoławczy, a następnie wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, ograniczyłoby merytoryczne rozpoznanie sprawy do jednej instancji.

Sąd Okręgowy nie badał zasadności apelacyjnych zarzutów wobec nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji, gdyż wydane orzeczenie nie nadawało się do kontroli instancyjnej.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji powinien, w pierwszej kolejności przyjąć, że pozwana rozwiązała umowę o pracę z powodem oświadczeniem z 5 kwietnia 2016 r. Następnie w oparciu o inicjatywę dowodową stron procesu dokonać ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a następnie przeprowadzić wszechstronną analizę i ocenę zgromadzonego materiału dowodowego. Tylko takie ustalenia i ocena zawarte w uzasadnieniu wyroku będą mogły stanowić podstawę do ewentualnego przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy instancyjnej kontroli zasadności i prawidłowości orzeczenia. Dopiero bowiem spełnienie tego warunku poprzez usunięcie wad wywołujących nierozpoznanie istoty sprawy stworzy gwarancje obiektywnego rozpoznania sprawy oraz da możliwość obrony stanowisk stron.

Mając na uwadze całość rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Grzegorz KochanDorota CzyżewskaMałgorzata Kosicka